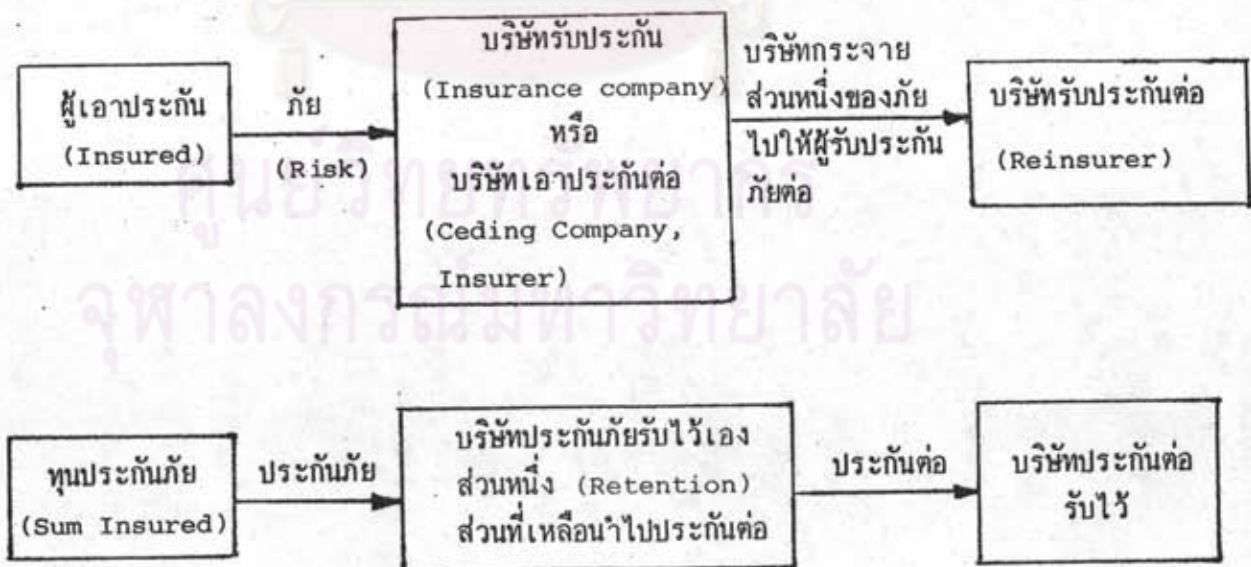

ธุรกิจประกันภัยต่อ

การประกันภัยต่อ เป็นวิธีการที่บริษัทรับประกันภัยเมื่อรับประกันภัยไว้ในภัยรายหนึ่งแล้ว บริษัทจะรับประกันภัยเองตามความสามารถของบริษัทที่จะรับไว้ได้ส่วนหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ส่วนที่รับเสี่ยงภัยไว้เอง (Retention) ส่วนที่เหลือจะนำไปกระจายหรือเอาประกันต่อกับบริษัทที่รับประกันภัยต่ออีกหนึ่งหรือหลาย ๆ บริษัทก็ได้ ซึ่งส่วนนี้จะเรียกว่า ส่วนที่เอาประกันต่อ (Reinsurance) ซึ่งจะเห็นได้ว่าการประกันภัยต่อมีความจำเป็นต่อการรับประกันภัยมาก ทั้งนี้เพราะว่าแต่ละบริษัทมีความสามารถในการรับเสี่ยงภัยจำกัด

การประกันต่อเป็นการตกลงระหว่าง 2 ฝ่าย คือบริษัทเอาประกันต่อ (Ceding Company) กับบริษัทรับประกันต่อ (Reinsurer) โดยบริษัทเอาประกันต่อหรือบริษัทประกันภัยตกลงที่จะทำประกันต่อในภัยที่รับประกันภัยไว้ และบริษัทรับประกันต่อตกลงที่จะรับประกันต่อตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญา กล่าวคือบริษัทประกันภัยซึ่งได้รับประกันความเสี่ยงภัยจากผู้เอาประกันแล้วเอาความเสี่ยงภัยบางส่วนไปประกันต่อให้กับบริษัทรับประกันภัยต่อ

ภาพประกอบที่ 3.1 แสดงการประกันภัยต่อ

จะเห็นได้ว่าสัญญาประกันต่อจะมีผลบังคับ 2 ฝ่ายเท่านั้น คือระหว่างบริษัทเอาประกัน
 ต่อกับบริษัทรับประกันต่อ ผู้เอาประกันภัยไม่มีสิทธิภายใต้สัญญาประกันต่อนี้ นั่นคือถ้าเกิดความ
 เสียหายขึ้นผู้เอาประกันภัยมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนได้จากบริษัทเอาประกันต่อหรือบริษัท
 ประกันภัยเท่านั้น บริษัทประกันภัยจะมีหน้าที่รับเสี่ยงภัยและมีความรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันโดย
 ตรงที่มาประกันกับบริษัท ส่วนบริษัทประกันภัยต่อจะรับผิดชอบต่อบริษัทเอาประกันต่อหรือบริษัท
 ประกันภัยเท่านั้น ไม่มีส่วนได้เสียกับผู้เอาประกันโดยตรง

บทบาทและหน้าที่ของการประกันภัยต่อ

การประกันภัยต่อจะเกิดขึ้นต่อเมื่อ

1. ทรัพย์สินที่เอาประกันสูงกว่าขอบเขตที่กำหนดไว้ในกฎหมายซึ่งระบุไว้ว่า
 บริษัทรับประกันภัยใดก็ตามต้องไม่รับเสี่ยงภัยในภัยใดก็ตามเกินกว่า 1/10 เท่าของเงินกองทุน
 ของบริษัทนั้น
2. ทรัพย์สินที่เอาประกันมีความเสี่ยงภัยค่อนข้างสูงในตัวเอง หรือเป็นอุตสาหกรรม
 ที่มีโอกาสเกิดความเสียหายได้สูง
3. สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ทรัพย์สินที่เอาประกันมีความเสี่ยงภัยค่อนข้างสูง
4. ในอาณาบริเวณนั้น บริษัทได้รับประกันทรัพย์สินไว้เป็นจำนวนมากแล้ว
 ต้องกระจายความเสี่ยงภัยออกไป

จะเห็นว่า ภัยที่มีขนาดใหญ่ที่ทุนประกันสูง ๆ และมีความเสี่ยงภัยที่สูงด้วยจำเป็นต้อง
 ทำประกันภัยต่อดังนั้นจึงทำให้การประกันภัยต่อมีความสำคัญมากต่อธุรกิจประกันภัย ในการที่จะ
 เป็นกลไกในการกระจายการเสี่ยงภัย และเป็นกลไกในการเพิ่มกำลังการรับประกันภัยให้กับ
 บริษัทประกันภัยในกรณีที่เป็นภัยขนาดใหญ่ เกินกว่าความสามารถที่จะรับเสี่ยงภัยไว้เองได้ทั้งหมด
 บทบาทและหน้าที่ของการประกันต่อจะมีดังนี้คือ

ก. เพิ่มกำลังการรับประกันภัย

หน้าที่เบื้องต้นของการประกันภัยต่อจะเป็นการเพิ่มกำลังการรับประกันภัยโดยตรง
 ของบริษัทประกันภัย ทำให้สามารถรับประกันได้เพิ่มขึ้นและทำให้เกิดความคล่องตัวในการดำเนินงาน

ข. ป้องกันไม่ให้ต้องรับผิดชอบไว้เองในความเสียหายรายใหญ่

นอกจากการประกันภัยต่อจะช่วยให้เกิดความคล่องตัวในการดำเนินงานในธุรกิจรับประกันภัยแล้ว การประกันต่อยังช่วยป้องกันไม่ให้นักธุรกิจรับประกันภัยต้องรับเสี่ยงภัยไว้เองกับความเสียหายครั้งใหญ่ ๆ จากภัยที่รับประกันไว้ที่เป็นภัยขนาดใหญ่ หรือจากภัยที่รับประกันอยู่ ซึ่งมีการรวมตัวในเซกต์รับประกันเดียวกันทำให้เกิดการสะสมของภัย (Accumulation of Risks) เนื่องจากบริษัทไม่ได้รับเสี่ยงภัยไว้เกินจากขีดจำกัดที่กำหนดโดยส่วนเกินจะทำประกันต่อ จึงเป็นการแบ่งเบาภาระความรับผิดชอบของบริษัทรับประกันภัยสำหรับส่วนที่เกินความต้องการนั้น

ค. ช่วยให้นักธุรกิจรับประกันภัยมีความมั่นคง

การที่การรับประกันภัยต่อเข้ามามีบทบาทในด้านการแบ่งเบาความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัย ทำให้ผลการดำเนินงานของบริษัทประกันภัยมีความมั่นคง เนื่องจากการรับประกันภัยต่อเป็นตัวกลางที่จะช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับภัยที่ไม่มีความสมดุลในการรับเสี่ยงภัยไว้เอง และจะช่วยไม่ให้ต้องเสี่ยงต่อความไม่แน่นอนของอัตราความเสียหาย

ง. ผลทางการเงิน

สำหรับทางการเงินนั้นจะทำให้บริษัทมีเบี้ยประกันภัยรับเพิ่มขึ้นจากการที่กำลังการรับประกันเพิ่มขึ้น ทำให้ฐานะทางการเงินของบริษัทมีความคล่องตัวและมั่นคง และเบี้ยประกันภัยส่วนเกินก็สามารถนำไปลงทุนชั่วคราวเป็นรายได้ของบริษัท ซึ่งจะช่วยให้บริษัทเติบโตและมีเงินทุนหมุนเวียนมากขึ้น

ประเภทของการประกันภัยต่ออสังหาริมทรัพย์

การประกันภัยต่ออสังหาริมทรัพย์แบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ อยู่หลายประเภท ซึ่งแต่ละประเภทจะมีวิธีการดำเนินการที่แตกต่างกันมาก รวมถึงการบริหารสำหรับการประกันภัยต่อแต่ละประเภทก็ค่อนข้างจะแตกต่างกัน ทั้งในด้านการวางแผนและการควบคุมรวมทั้งกระบวนการในการตัดสินใจต่าง ๆ

ประเภทของการประกันภัยต่ออาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การประกันต่อแบบเฉพาะรายหรือรายต่อราย (Facultative Reinsurance)

การประกันต่อโดยวิธีนี้ เป็นการประกันต่อประเภทที่ผู้รับประกันต่อมีสิทธิโดยอิสระที่จะเลือกได้ โดยมีสิทธิที่จะรับหรือปฏิเสธข้อเสนอนั้นที่จะขอเอาประกันต่อได้เป็นราย ๆ ไป ซึ่งข้อเสนอนั้นบริษัทประกันภัยหรือที่เรียกว่า บริษัทเอาประกันต่อ (Ceding Company) ที่ต้องการทำประกันต่อหรือเอาประกันต่อจะต้องเสนอรายละเอียดของภัยหรือรายละเอียดของทรัพย์สินที่จะประกันต่อรวมถึงเงื่อนไขต่าง ๆ เป็นราย ๆ ไปให้บริษัทรับประกันต่อ (Reinsurer) พิจารณาว่าจะรับประกันต่อในภัยรายนั้น ๆ หรือไม่ บริษัทประกันภัยมักจะใช้การประกันต่อแบบนี้ในกรณีทรัพย์สินที่เสี่ยงภัยหรือทุนประกันมีมูลค่าหรือวงเงินสูง เกินขีดกำลังการรับประกันหรือการรับเสี่ยงภัยไว้เอง (Retention) รวมทั้งเกินกำลังรับของสัญญาประกันต่ออัตโนมัติของบริษัทประกันภัยหรือบริษัทประกันต่อนั้นมีอยู่ หรือไม่ก็เพราะภัยนั้นเป็นภัยที่มีความเสี่ยงภัยสูงมากเกินไป และบริษัทยังไม่มีจำนวนงานมากพอที่จะสร้างการกระจายการเสี่ยงภัยที่เพียงพอ

การประกันต่อแบบนี้ถ้าบริษัทรับประกันต่อตอบรับที่จะรับประกันต่อในภัยรายนั้นแล้ว บริษัทรับประกันภัยต่อจะต้องออกกรมธรรม์ประกันต่อแต่ละรายไปให้บริษัทเอาประกันต่อ เพื่อเป็นสัญญาคุ้มครองระหว่างกันภายในภัยรายนั้น ๆ ในทันที การประกันต่อแบบนี้จะมีความยุ่งยากในแง่บัญชี ในกรณีที่จะต้องบันทึกรายละเอียดลงรายการแต่ละรายไป และการทำรายการบัญชีประกันภัยต่อจะทำการเป็นรายเดือนหรือรายไตรมาส แล้วส่งงบบัญชีชำระเงินเป็นรายเดือนหรือรายไตรมาส ซึ่งทั้งนี้แล้วแต่การตกลงกันระหว่างบริษัทเอาประกันต่อกับบริษัทผู้รับประกันต่อ

ข้อดีสำหรับการประกันต่อเฉพาะราย คือ

1. บริษัทรับประกันต่อสามารถที่จะบอกรับหรือปฏิเสธข้อเสนอนั้นที่บริษัทเอาประกันต่อเสนอมา และสามารถเลือกรับได้ในทุนประกันต่อที่ต้องการ
2. เหมาะสำหรับภัยที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งเกินกำลังรับของบริษัทประกันภัย
3. เหมาะสำหรับภัยที่มีลักษณะพิเศษ ซึ่งปกติไม่ได้อยู่ในข่ายความคุ้มครองของการประกันต่อประเภทสัญญา (Treaty Reinsurance)

ข้อเสียสำหรับการประกันต่อแบบนี้ คือ บริษัทเอาประกันต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเสนอภัยที่จะภัยให้แก่บริษัทรับประกันต่อทราบ ซึ่งค่าใช้จ่ายจะสูงกว่าการประกันต่อด้วยวิธีสัญญาอัตโนมัติมาก

ในการประกันต่อแบบนี้ในกรณีที่เกิดความเสียหายขึ้น บริษัทที่เอาประกันต่อสามารถเรียกเก็บค่าสินไหมทดแทนในส่วนเอาประกันต่อจากบริษัทรับประกันได้ทันทีโดยไม่ต้องรอปิดบัญชีงวดนั้น ๆ เหมือนการประกันต่อแบบสัญญา ซึ่งจะเป็ผลคัในแง่ที่ว่าไม่ต้องจ่ายเงินสำรองไปในการจ่ายค่าสินไหมให้ก่อน หรือถ้าต้องจ่ายให้ก่อนก็จะได้เงินเข้ามาคืนในเวลาไม่นานนัก

2. การประกันภัยต่อแบบสัญญาอัตโนมัติ (Treaty Reinsurance)

การประกันต่อแบบนี้เป็นสัญญารับประกันต่อแบบอัตโนมัติ โดยเป็นการตกลงกันระหว่าง บริษัทเอาประกันต่อกับบริษัทรับประกันต่อ ซึ่งผู้รับประกันต่อมีข้อผูกพันว่าจะต้องรับประกันต่อโดยอัตโนมัติในบรรดาการเสี่ยงภัยทั้งหลายที่ระบุไว้ในสัญญา โดยบริษัทเอาประกันต่อไม่ต้องแจ้งรายละเอียดของภัยให้ทราบล่วงหน้าแต่อย่างใด และบริษัทรับประกันต่อไม่มีสิทธิออกรับหรือปฏิเสธในภัยรายนั้น ๆ แต่ภัยนั้น ๆ จะต้องสอดคล้องกับเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในสัญญา เช่น จำนวนเงินรับผิดชอบสูงสุดของสัญญา ลักษณะภัย ฯลฯ ดังนั้นการประกันต่อแบบนี้จึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญให้บริษัทประกันภัย และบริษัทประกันต่อ มีความคล่องตัวในการดำเนินธุรกิจต่อไปได้

สัญญาอัตโนมัติโดยปกติทั่วไปจะมีลักษณะเป็นข้อตกลงถาวรอย่างน้อย 1 ปี และจะยกเลิกโดยคู่สัญญาฝ่ายใดก็ได้ โดยจะต้องบอกล่วงหน้าอย่างน้อย 3 เดือนก่อนวันที่เป็นวันครบรอบปีของสัญญา ซึ่งปกติเป็นวันที่ 31 ธันวาคม

การประกันต่อแบบสัญญาอัตโนมัติยังแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 สัญญาประเภทตามสัดส่วน (Proportional Treaty)

ประเภทนี้จะเป็นสัญญาที่มีลักษณะที่พำขึ้นโดยมีกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการรับผิดชอบของคู่กรณีเป็นสัดส่วนเฉพาะ โดยส่วนรับผิดชอบชคใ้สินไหมจะเป็นสัดส่วนเดียวกับเบี้ยประกันต่อที่ผู้รับประกันต่อได้รับ สัญญาประเภทนี้ยังแบ่งเป็นอีก 2 แบบ คือ

ก) สัญญาประกันต่อตามสัดส่วนที่กำหนดตายตัว (Quota Share Treaty)

สัญญาแบบนี้บริษัทเอาประกันต่อจะประกันต่อภัยทุกภัยที่บริษัทรับประกันภัยไว้ให้กับบริษัทรับประกันต่อตามสัดส่วนที่ตกลงกันไว้ในสัญญา ซึ่งเบี้ยประกันต่อที่จะได้รับจะได้ตามอัตราส่วนของความรับผิดชอบด้วย ตัวอย่างเช่น สัญญาอัตราส่วน 5% (5

Percentage Quota Share Treaty) ก็จะเป็นสัญญาของบริษัทรับประกันต่อว่าจะคุ้มครองธุรกิจทั้งหมดที่บริษัทประกันภัยรับประกันภัยไว้เป็นอัตราส่วน 5% ของทุนประกันภัยทุกกรมธรรม์ ส่วนอีก 95% ที่เหลือบริษัทเอาประกันต่อจะต้องรับผิดชอบไว้เอง โดยจะมีวงเงินสูงสุดในการรับประกันต่อที่กำหนดไว้ในการเสี่ยงภัยแต่ละรายเมื่อรวมแล้วจะต้องไม่เกินวงเงินที่กำหนดไว้ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นบริษัทรับประกันต่อก็จะต้องรับผิดชอบตามสัดส่วนในสัญญานี้

ในส่วนของผู้รับประกันต่อ สัญญาแบบนี้ทำให้ผู้รับประกันต่อได้เปรียบเมื่อเทียบกับสัญญาอื่น ๆ เพราะจะได้รับงานทุกรายที่มีอยู่ของบริษัทเอาประกันต่อ ทำให้มั่นใจว่าบริษัทเอาประกันต่อจะใช้ความระมัดระวังในการรับประกันต่อต้องรับผิดชอบไว้เอง ในอัตราที่กำหนดตายตัวอยู่แล้ว และบริษัทรับประกันภัยหรือบริษัทเอาประกันต่อไม่สามารถเลือกรับภัยที่ตัวเอง แต่จะต้องประกันต่อเข้าสัญญาทุกภัยในสัญญานี้ให้บริษัทรับประกันต่อ ซึ่งทำให้ส่วนลดเบี้ยประกันต่อ (Commission) ที่บริษัทรับประกันต่อจะต้องให้จึงมากกว่าสัญญาแบบอื่น ๆ

ข) สัญญาประกันต่อส่วนเกิน (Surplus Treaty)

สัญญาแบบนี้เป็นลักษณะที่ว่า บริษัทเอาประกันต่อจะให้ความเสี่ยงภัยที่เกินหรือส่วนที่เกินวงเงินที่บริษัทรับประกันภัยไว้เอง (Retention) ให้แก่บริษัทรับประกันต่อ โดยสัญญาจะระบุเป็นจำนวนเท่าของส่วนที่เก็บไว้เสี่ยงภัยเองสูงสุด ซึ่งหมายความว่าประกันต่อให้สัญญานี้ได้ไม่เกินจำนวนเท่าที่กำหนดไว้ และไม่จำเป็นจะต้องให้ทุกภัยเหมือนสัญญาอัตราส่วน ตัวอย่างสัญญาแบบนี้ เช่น สัญญาส่วนเกินให้ความคุ้มครอง 20 เท่า ก็จะหมายถึงถ้าส่วนที่เก็บไว้เสี่ยงภัยเอง (Retention) ของบริษัทเอาประกันต่อกำหนดไว้ภัยละ 500,000 บาท สัญญาส่วนเกินจะรับได้สูงสุด 10,000,000 บาท คือไม่เกิน 20 เท่าของ 500,000 บาท ซึ่งถ้าภัยนั้นมีวงเงินสูงเกินไปจากสัญญานี้ส่วนที่เกินไปอีกก็ต้องให้สัญญาอื่น หรือนำไปทำประกันต่อแบบเฉพาะราย (Facultative) ต่อไป ทางด้านเบี้ยประกันต่อ และความรับผิดชอบ ก็จะต้องเป็นไปตามอัตราส่วนเดียวกับทุนประกันที่ให้กับสัญญานี้

การกำหนดจำนวนเท่าของสัญญาประเภทนี้จะต้องกำหนดให้เหมาะสมเพื่อที่จะให้เกิดความสมดุลย์ ระหว่างเบี้ยประกันกับขอบเขตความคุ้มครองของสัญญา เช่น ถ้าผู้รับประกันต่อเมื่อยอมให้ขอบเขตความคุ้มครองสูงถึง 10,000,000 บาทแล้ว เบี้ยประกันต่อที่สัญญานี้จะได้รับในปีหนึ่งควรไม่ต่ำกว่า 10,000,000 บาท เพราะถ้าเกิดมีกรมธรรม์ฉบับหนึ่งที่เอาประกันต่อไว้กับสัญญาเต็มพิกัด 10,000,000 บาท แล้วเกิดความเสียหายขึ้น ก็เท่ากับว่า

สัญญา นั้นต้องขาดทุนอย่างแน่นอนในปีนั้น ซึ่งบริษัทประกันภัยที่มีสัญญาแบบนี้ไว้ใช้ก็ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะทำให้สัญญานี้ขาดทุน อันจะทำให้เกิดปัญหาในเวลาต่อสัญญาเมื่อสัญญาหมดอายุลง อันจะทำให้เกิดปัญหาได้เพราะสัญญานี้เป็นสัญญาหลักในการดำเนินธุรกิจ

ถ้าในกรณีที่ต้องการสร้างกำลังรับในสัญญาประเภทนี้ให้เพิ่มขึ้น มักจะไม่นิยมเพิ่มจำนวนเท่าของสัญญา แต่จะแยกทำสัญญาส่วนเกินส่วนที่สองขึ้นมา ซึ่งสัญญาส่วนที่สองนี้จะได้ส่วนลดประกันต่อน้อยกว่าฉบับแรก เพราะสัญญาส่วนนี้จะได้เฉพาะงานที่เป็นภัยขนาดใหญ่ในส่วนที่เกินขีดกำลังรับของส่วนแรกเท่านั้น ทำให้ไม่มีการเข้าไปมีส่วนร่วมในงานหลักส่วนใหญ่ของบริษัทผู้เอาประกันต่อ ซึ่งในกรณีนี้ผู้รับประกันต่อจะยอมรับในสภาพความไม่สมคูลย์ของสัญญาอยู่แล้ว

2.2 สัญญาประเภทไม่กำหนดสัดส่วนที่แน่นอน (Non Proportional Treaty)

เป็นการประกันต่อสัญญาประเภทที่ไม่ได้กำหนดหรือจำกัดอัตราส่วนของความรับผิดชอบระหว่างบริษัทเอาประกันต่อและบริษัทรับประกันต่อไว้ สัญญาประเภทนี้แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

ก) สัญญาส่วนเกินของความเสียหาย (Excess of Loss Treaty)

สัญญาแบบนี้เป็นการประกันต่อประเภทที่ผู้รับประกันต่อตกลงที่จะรับผิดชอบความเสียหายส่วนที่เกินกว่าส่วนที่รับเสี่ยงภัยไว้เองของบริษัทเอาประกันภัยต่อถึงจุด ๆ หนึ่งต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น 1 ครั้ง ตัวอย่างเช่น ผู้รับประกันภัยต่อตกลงเข้าทำสัญญาในเงื่อนไขรับผิดชอบถึง 700,000 บาท ที่เกินจาก 300,000 บาท ในสัญญาเช่นนี้ถ้าเกิดความเสียหายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 300,000 บาท บริษัทเอาประกันต่อต้องจ่ายค่าสินไหมในส่วนนี้เองทั้งหมด แต่ถ้าความเสียหายเกิน 300,000 บาทแล้ว ผู้รับประกันต่อจะต้องรับผิดชอบส่วนที่เกินจาก 300,000 บาท โดยไม่เกิน 700,000 บาท เบี้ยประกันต่อจะคิดเป็นอัตราจากเบี้ยประกันทั้งหมด ซึ่งอัตราแล้วแต่จะตกลงกัน

ข) สัญญาส่วนเกินของอัตราส่วนความเสียหาย (Excess of Loss Rate or Stop Loss Treaty)

สัญญาแบบนี้จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับแบบแรก ผิดกันตรงที่ว่า จะรับผิดชอบก็ต่อเมื่ออัตราส่วนความเสียหายค่าเบี้ยประกันเกินกว่าจุดใดจุดหนึ่งที่ตกลงกันไว้ไปถึงจุดใดจุดหนึ่งที่เป็นจุดความรับผิดชอบสูงสุดของผู้รับประกันต่อ ตัวอย่างเช่น สัญญาที่ระบุไว้ว่า

75% เกินกว่า 125% ต่อความเสียหายต่อครั้งของเหตุการณ์ ในลักษณะเช่นนี้ถ้าอัตราส่วนความเสียหายต่อเบี้ยประกันที่เป็นรายได้เกินกว่า 125% ผู้รับประกันต้องรับผิดชอบไปอีก 75% ของเบี้ยประกันที่ถือเป็นรายได้ ถ้าอัตราส่วนความเสียหายต่ำกว่า 125% แล้วผู้รับประกันไม่ต้องรับผิดชอบ

ภาวะการประกันต่ออัครภัยในประเทศไทย

การประกันภัยของบริษัทประกันภัยในประเทศไทยจะกระทำได้อย่างเสรี ทั้งการประกันต่อในประเทศและต่างประเทศ ไม่มีการควบคุมที่เข้มงวดเหมือนอย่างในบางประเทศที่มีการกำหนดในเรื่องของการประกันต่ออย่างเข้มงวด เช่น ในประเทศเกาหลีจึงทำให้มีบริษัทประกันต่อแห่งชาติขึ้นควบคุมจำกัดเรื่องการประกันต่อของบริษัทประกันภัยทั้งประเทศและห้ามมิให้ประกันต่อเองในประเทศอื่นเสียให้บริษัทประกันภัยเพียง 3 บริษัทในประเทศ ทำให้สามารถควบคุมเรื่องการประกันต่อได้ เป็นต้น ทั้งนี้เพราะในประเทศเหล่านั้นกิจการประกันภัยเป็นธุรกิจทางการเงินที่สำคัญ มีปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบจากเบี้ยประกันเป็นจำนวนมาก ซึ่งรัฐบาลเห็นความสำคัญซึ่งถ้าปล่อยให้มีการจัดประกันต่อไปต่างประเทศมากเกินไปจะทำให้เงินไหลออกนอกประเทศมากจะทำให้มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ

สำหรับประเทศไทย มีบริษัทรับประกันภัยอยู่เป็นจำนวนมากถึง 64 บริษัทในปัจจุบัน เป็นบริษัทเอกชน 62 บริษัท เป็นรัฐวิสาหกิจ 1 บริษัท และบริษัทในความดูแลของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์อีก 1 บริษัท ซึ่งนับว่ามีจำนวนมากสำหรับประเทศที่มีขนาดเล็ก ทำให้เป็นการยากต่อการควบคุม และรัฐบาลเองก็ไม่มีกฎหมายที่จะควบคุมในเรื่องการประกันต่อออกนอกประเทศ ทำให้ทุกบริษัทประกันภัยมีอิสระในการประกันต่อต่างประเทศ และโดยส่วนใหญ่จะทำประกันต่อต่างประเทศ เพราะกำลังการรับประกันในประเทศเองมีจำกัด

เบี้ยประกันภัยส่วนใหญ่ในประเทศจะมาจาก การประกันอัครภัย ซึ่งเป็นการประกันภัยประเภทที่เป็นที่รู้จักกันมากที่สุด โดยเบี้ยประกันอัครภัยมีสัดส่วนถึงประมาณ 40-50% ของเบี้ยประกันรับทั้งหมดของประเทศ ดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 การเปรียบเทียบเงินประกันอสังหาริมทรัพย์ต่อเงินประกันภัยรวมทุกประเภท

หน่วย : พันบาท

ปี พ.ศ.	เงินประกันภัยรวม	เงินประกันอสังหาริมทรัพย์
2523	3,192,710	1,450,616
2524	3,797,292	1,722,586
2525	4,159,730	1,914,037
2526	4,822,517	2,129,521
2527	5,378,068	2,319,060
2528	5,748,556	2,468,150

ที่มา : ฝ่ายวิชาการ บริษัทไทยรับประกันภัยต่อ

ซึ่งเงินประกันอสังหาริมทรัพย์ที่ได้รับนี้จะมีการทำประกันต่อจากส่วนที่เกินจากส่วนที่
ไว้เอง โดยทำประกันต่อในประเทศกับบริษัทไทยรับประกันภัยต่อ จำกัด หรือกับบริษัทประกันภัย
ด้วยกันเองเป็นการแลกเปลี่ยนงานกัน และประกันต่อกับบริษัทประกันต่อในต่างประเทศ ซึ่งสภาวะ
การประกันต่อของประเทศไทยจะทำประกันต่อกับต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ทำให้เงินเงินประกัน
ต่อเป็นจำนวนมากไหลไปสู่ต่างประเทศ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3.2

จากตารางที่ 3.2 จะเห็นได้ว่าเงินประกันภัยเป็นเงินที่มีจำนวนมากถึงประมาณ
2,000 ล้านบาทต่อปี และเพิ่มขึ้นด้วยอัตราที่สูงมากในแต่ละปีประมาณ 10-20% ต่อปี ซึ่งส่วน
ใหญ่จะถูกเอาไปประกันต่อกับต่างประเทศถึงประมาณ 65% ของเงินประกันรับทั้งหมด ซึ่งหมาย
ความว่าในแต่ละปีจะมีเงินเงินประกันต่ออสังหาริมทรัพย์ออกนอกประเทศถึงปริมาณมากกว่าพันล้านบาท
ต่อปี และจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามการขยายตัวของธุรกิจประกันภัย

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนเงินประกันภัยรับที่เก็บไว้เองในประเทศจะมีสัดส่วนต่อ
เงินประกันภัยรับทั้งสิ้นโดยเฉลี่ยเกือบจะเท่ากันในทุกปีไม่มีการเพิ่ม แม้ว่าเงินประกันภัยรับจะ
เพิ่มขึ้นก็ตาม แสดงว่าควรรับเสี่ยงภัยไว้เองของบริษัทประกันภัยในประเทศค่อนข้างคงที่ ซึ่ง
หมายความว่าความสามารถในการรับเสี่ยงภัยไม่เปลี่ยนแปลง และจะมีผลเสียต่อเศรษฐกิจของ
ประเทศ ทำให้ไม่สามารถรักษาเงินตราไว้ในประเทศได้เท่าที่ควรจะเป็น ซึ่งถ้ามีระบบการ

ตารางที่ 3.2 สถิติการประกันต่อภัยในประเทศไทย ปี พ.ศ. 2523-2527

หน่วย : พันบาท

ปี พ.ศ.	เบี้ยประกันต่อ รับโดยตรง	เบี้ยประกันภัยรับต่อ จากต่างประเทศ	เบี้ยประกันภัย รับทั้งสิ้น	เบี้ยประกันภัยจ่าย จากการเอาประกันภัย ต่อต่างประเทศ	เบี้ยประกันภัย ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย	อัตราส่วนเบี้ยประกันภัย รับสุทธิต่อเบี้ยประกันภัย รับทั้งสิ้น
2523	1,450,616	50,966	1,501,582	976,446	525,136	34.97 %
2524	1,722,586	91,589	1,814,175	1,183,635	630,540	34.76 %
2525	1,914,037	142,759	2,056,796	1,321,356	735,440	35.76 %
2526	2,129,521	103,692	2,233,213	1,468,949	764,264	34.22 %
2527	2,316,060	105,347	2,424,407	1,599,299	825,108	34.03 %

ที่มา : สำนักงานประกันภัย กระทรวงพาณิชย์

ประกันที่ดี เช่น การเปิดบริษัทประกันต่อในประเทศเพิ่มขึ้น การออกกฎหมายกำหนดการประกัน
ประกันต่อ เป็นต้น ก็น่าที่จะสามารถเก็บเบี้ยประกันไว้ได้มากกว่านี้

และเมื่อเปรียบเทียบปริมาณเบี้ยประกันต่อรับจากต่างประเทศเมื่อเทียบกับส่วนที่เอา
ประกันต่อไปต่างประเทศจะเห็นว่าเป็นสัดส่วนที่น้อยมาก ซึ่งเป็นเรื่องชี้ให้เห็นว่าธุรกิจรับ-
ประกันภัยต่อของประเทศยังล่าช้าอยู่มาก ซึ่งจะส่งผลถึงธุรกิจรับประกันภัยโดยตรงซึ่งทำให้
ต้องพึ่งพาบริษัทประกันต่อในต่างประเทศเป็นอย่างมาก

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย